

Zapomenutý klíč ke štěstí

SOPHIE
JENKINSOVÁ

Zapomenutý klíč ke štěstí

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Sophie Jenkinsová

Zapomenutý klíč ke štěstí – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Zapomenutý
klíč ke štěstí

Zapomenutý klíč ke štěstí

SOPHIE JENKINSOVÁ

FJ Fortuna
Libri

Original title: Sophie Jenkins: THE FORGOTTEN GUIDE TO HAPPINESS
Copyright © Sophie Jenkins 2018
Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd.
under the title The Forgotten Guide to Happiness © Sophie Jenkins 2018
Cover art and design by Sinem Erkas © HarperCollins Publishers Ltd. 2018

Sophie Jenkinsová uplatňuje morální právo
identifikovat se jako autorka této knihy.

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2019
Translation © Alexandra Niklíčková, 2019

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědný redaktor Ondřej Pfeffer

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události
jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně,
a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami,
obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních
systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky,
fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-754-6197-1 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-754-6215-2 (ePub)
ISBN 978-80-754-6216-9 (Mobi)
ISBN 978-80-754-6217-6 (PDF)

*Věnováno Paulovi a Joeovi, Elaine, Pat,
Williamu a Georgeovi, za jejich dobrou náladu,
štěstí, toleranci a radost. A také Roweně, s láskou.*

Myslela jsem, že takto můj příběh končí...

Po měsících strávených na cestách v karavanu se Lauren pomalu blížila k samému konci, k místu, kde to všechno začalo. V dálce se blyštela světla velkoměsta. Marco za volantem projel severním okrajem Londýna a předměstskými ulicemi ve stínu košatých listnáčů, nejdřív směrem na Highgate Village, plnou viktoriánské a georgiánské architektury, a pak dolů po Highgate West Hill. Před činžákem z červených cihel najel na obrubník a zaparkoval přímo u zelené dřevěné branky obklopené živým plotem. Motor ztichl a párkrát v něm zaklapalo.

„Jsme tu.“ Marco vytáhl klíče ze zapalování a políbil Lauren teplými rty. „Jsme doma, Lauren,“ dodal měkce a chvíli ji očima plnými hluboké lásky tiše pozoroval.

To slovo jí vyrazilo dech. Vzhledla k budově s hřeživě osvětlenými okny.

Vzpomněla si na okamžik, kdy se všechno změnilo. Na okamžik, kdy ji požádal, aby s ním odjela domů.

„Doufal jsem, že teď už budeš připravená,“ řekl tehdy a stiskl jí při tom ruku. „Pojď, vrátíme se domů společně.“

„Domů?“ Na malou chvíli si připadala, jako by se chystala vstoupit na pohyblivý písek, a pocítila současně strach ze ztráty pevné půdy pod nohama i vlnu vzrušení.

„Lauren, obdivuju tvoji nezávislost. Nepotkal jsem druhou tak samostatnou ženu, jako jsi ty. Jsme si dost podobní, ty a já, co myslíš? Se mnou můžeš být tak nezávislá, jak jen si

budeš přát. Stejně často jezdím pryč. Vlastně se nic nezmění, tedy až na to, že tě nebudu muset hledat po všech čertech pomocí GPSky.“

„To je šílenost!“ řekla mu tehdy. Protože kdyby sečetla všechen čas, který spolu dosud strávili, dalo by to dohromady na nejvýš pár týdnů.

„Já vím,“ opáčil vesele, jako by mu právě polichotila.

A teď, poprvé za celou dobu, se neloučili. Nepronášeli sliby, že se navzájem určitě brzy ozvou, sliby, jež se pokaždé časem rozplynuly ve větru. Domov, to bylo něco společného, teplého, trvalého. A po devíti měsících na cestách znělo to slovo jako zapomenutý sen, který ji naplnil náhlým pocitem štěstí.

Jejich dobrodružství ještě nekončilo. Mělo právě začít.

KAPITOLA PRVNÍ

Pokračování

Některé dny se zkraje tváří nadějně. Jako onoho srpnového rána plného slunce, ptačího zpěvu a usměvavých tváří – přesně tak ten den začal. Stála jsem před domem své literární agentky Kitty Goldingové a čekala, až mě bzučákem pustí dovnitř. Kitty bydlí hned vedle Regent's Park v ateliérovém bytě na vrcholku moderní pětipatrové novostavby, která má prosklenou přední fasádu, takže působí tak trochu jako obří domeček pro panenky. V přízemním bytě stál zády k oknu bílý gauč a nad opěradlem vyčnívala hlava s černými kudrnami – mohl to být stejně dobře muž nebo žena nebo malý kluk. Nebo pes. Pocítila jsem neodolatelné nutkání sáhnout dovnitř a přestavět kudrnatému panáčkovi nábytek.

Vtom se interkom probral k životu. „Lano, pojd' nahoru.“ Otevřela jsem dveře a přivolala výtah, který mě ochotně vyvezl až k bytu mé agentky.

Kitty na mě čekala ve dveřích a trochu mdlé se usmívala. Byla to štíhlá čtyřicátnice s lesklými černými vlasy. Přivítala mě v zelenošedých vlněných šatech.

Otevřela dveře dokořán, já se usmála a beze slova zamířila do její pracovny. Prosklenou stěnou mě pozdravilo letní nebe

a vrcholky střech nad rušnými ulicemi města. Zbylé tři stěny pokoje byly pokryté policemi s knihami. Pohledem jsem snadno našla tu svoji: *Bláznivá láska*, s okázale vypíchnutým jménem LANA GREENOVÁ na hřbetě.

Posadila jsem se do nízkého koženého křesílka a na malý znepokojující okamžik jsem měla pocit, že se jím propadám – sedák byl ještě níž, než se na první pohled zdálo. Pokusila jsem si přetáhnout sukni přes bílá kolena, která na mě svítila z trochu nepřijemné blízkosti.

Kitty přešla ke křesílku naproti, načež se zkušeně oběma pažemi opřela o jeho opěradla a pak se do něj pomalu snesla, jako by předváděla cvik na tricepsy. Zvedla ze skleněného stolu rukopis pokračování mého prvního románu, které neslo název *Zlomené srdce*, bezmyšlenkovitě v něm zalistovala a zamýšleně při tom pokývala hlavou.

„Pěkný papír,“ pohlédla na mě. Naše pohledy se střetly a chvíli jsme na sebe upřeně zíraly.

V takových chvílích cítí autoři totéž jako čerství milenci: jedinečnou směsici nadějí a vzrušení. Kitty sice nikdy nedává najevo emoce – tyhle věci raději přenechává redaktorům –, ale i tak jsem napjatě čekala na slova chvály.

Kitty zaklapla svazek a zabubnovala po něm prsty. „Určitě víš, že se mi *moc* líbí, jak píšeš. Ty *umíš* psát. O tom nemůže být pochyb.“

„Díky,“ řekla jsem.

Kitty si prsty projela dlouhé zelenkavé korále, které jí visely kolem krku. Zhluboka se nadechla a pak zvolna a dlouze vydechla. „Ale je tu jistý problém.“

„Cože?“ Nečekala jsem žádná *ale*. „Je to moc dlouhé?“

„To ne – tedy, možná kapku. Ale o to nejde. Otázka je, Lano, proč by to měl někdo chtít číst?“

Horečnatě jsem přemýšlela. „Protože je to pokračování *Bláznivé lásky*,“ zkusila jsem po chvíli.

„To nestačí,“ opáčila Kitty.

„Tak dobře,“ zkusila jsem znovu, „protože je to příběh o nešťastném konci jedné lásky.“

„Ano. Nešťastný konec. To je přesně ten problém.“

„Prosím? Co je na něm špatného?“

„Upřímně, je moc depresivní. Posledních pár dní jsem měla pocit, jako by mi nad hlavou visel takový temný mrak. A nakonec mi to došlo,“ zvedla před sebe můj rukopis jako předmět doličný. „Může za to ta kniha. Je přílišně pochmurná.“

Proti tomu se nedalo nic moc namítat. „No,“ pokrčila jsem rameny, „ale o tom ten příběh je. O rozchodu. O rozchodu, který mi zlomil srdce.“ Začínala jsem být trochu nervózní. Nikdo nemá rád kritiku. „Proto je to pochmurné.“

„Ten příběh je nejen pochmurný. Je taky hořký.“

„Jistě. Ale přesně o to jsem se snažila.“

Kitty vzdychla a poposedla si. Chvilí se upřeně soustředila na palec u nohy, kterým zamyšleně kmitala pod kůží slušivé kozačky, a pak opět obrátila zrak ke mně. „Lano, nikdo nebude chtít číst knížku, ze které si odnese pocit hořkosti. Hořkost nikoho nezajímá,“ pronesla. „Co se stalo s tím blogem, který jsi psala?“

„Chodily mi čím dál víc negativní reakce, tak jsem toho nechala.“

„Vidíš? To je smutné. Smutek je něco jiného než hořkost. Se smutkem se dá v nejhorším případě pracovat. Možná, že by mohl hlavní hrdina v románu zemřít...“

„Ano, to by šlo!“ mírně jsem se v naději předklonila. „Vlastně už jsem o tom přemýšlela – Mark Bridges visí z útesu a já bych ho mohla zachránit, ale neudělám to. A pak, na pohřbu, sice tam přijdu celá v černém, ale ve skutečnosti jsem šťastná, že je z něj krvavý flek někde dole na pobřeží.“

Kitty nesouhlasně pokrčila nos. „Ne, to už se bavíme o úplně jiném žánru. Podívej – vzpomeň si na svou první knihu.

Spisovatelka se zamiluje do fotografa. Musí společně sice překonat spoustu překážek, ale dokážou to – a ten konec, když se rozhodnou, že začnou bydlet spolu, ta poslední věta...” Kitty uchopila imaginární pero a rozmáchlými tahy jím ve vzduchu naznačila slova, která vzápětí odcitovala z knihy: „Jejich dobrodružství ještě nekončilo. Mělo právě začít.“

Tak s touhle předpovědí jsem se tedy pořádně sekla.

„Tvoje kniha měla nádherný šťastný konec,“ pokračovala Kitty, „a nový příběh by na něj měl navázat. Druhý díl by měl vyprávět o dalších dobrodružstvích těch dvou. Zapomeň už proboha na to, že tě Mark Bridges opustil kvůli té holce ze Švédska...”

„Jmenuje se Helga,“ procedila jsem mezi zuby. To jméno mě bodlo jako střep přímo v srdci.

„No jistě – to už je vaše věc. Musíš z toho vynechat skutečný život. Tohle není literatura faktu. Tvůj příběh nemá vyprávět o tobě a Markovi, jeho hrdiny jsou Lauren a Marco, ten skvělý pár, který tvé čtenářky zbožňují. A tvé čtenářky touží po dobrodružství, po životě plném vášně, po pocitu štěstí.“

„Pocitu štěstí?“

„Víš co, promluvme si o tom, co by s našimi hrdiny mohlo být dál. Možná by Lauren a Marco mohli mít dítě,“ navrhla.

Zděšeně jsem na ni pohlédla. „Ty chceš, abych psala o našem neexistujícím děcku?“

„Přesně tak! Pamatuji, že tvoje kniha byla o splněním snu. Nikdo nemá zájem o knížku, kde se dočte, jak to všechno nakonec špatně skončilo a tys pomalu měsíc nevylezla z postele – podobné věci zažívají lidé dnes a denně na vlastní kůži.“

Zírala jsem na ni a nebyla schopná slova. Nedovedla jsem si představit, jak píšu o tom, že ještě pořád žiju s Markem, že se pořád milujeme... A potom zkrátka vypnu počítač a v klidu se vrátím do své reality plné zoufalství a beznaděje... Něco takového bych nedokázala. Už jen z té představy se mi udělalo fyzicky zle.

Pevně jsem rukama stiskla opěradla křesla. „Kitty, ještě předtím, než se začneme dál bavit o tvých návrzích, můžeš mi říct, jestli se ti na té mé verzi vůbec něco líbí? Tedy kromě kvalitního papíru?“

Na pár vteřin se zamyslela, očividně v urputné snaze něco vymyslet a přitom nelhat. Mně osobně tedy malá lež nevadí, pokud k ní člověk má dobrý důvod.

„Problém je, že se to příliš podobá realitě,“ řekla nakonec.

„Ale to se podobala i ta první kniha!“

„Obecně vzato, ano. Ale tehdy jsi dokázala vzít skutečnost a přetvořit ji na romantický příběh, kdežto tentokrát...“ položila obě dlaně na rukopis. „Abych byla upřímná, je to spíš taková kronika depresí. Lano, nemůžu si pomoci, ale tohle...“ plácla dlaní do štosu na svém klíně, „není literatura, ale způsob, jakým se vyrovnáváš se ztrátou a vyplavuješ úzkost. Je to terapie.“

„To – to se ti to vážně *ani trochu* nelíbilo? Musím to přepsat úplně celé?“

Kitty vzdychla – jediná věc, která bývá horší, než být příjemcem špatných zpráv, je být jejich poslem. „Dobrá. Zapomeňme teď na chvíli na pokračování tvého a Markova příběhu. Co kdybys to zkrátka nechala plavat a napsala o něčem úplně jiném? Začni znovu. Vymysli si novou postavu. Buď spisovatelkou. Buď kreativní! Najdi v sobě jiskřičku naděje!“

Zkusila jsem to. Zapátrala jsem v nitru a hledala. Ale všude byla jen tma a zase tma. Ani záblesk, ani náznak. A tak jsem zase otevřela oči a se zjevným zoufalstvím v hlase řekla: „Vážně nevím, jak v sobě něco takového právě teď najít. Vždyť ani netuším, jestli ještě vůbec věřím v lásku. Co když jsou to všechno jenom kecy?“

Tak trochu jsem očekávala, že bude sdílet moje zděšení, ale zůstala úplně klidná.

„Podívej, zkus se na to podívat očima nakladatelství,“ řekla velmi opatrně. „Anthea je toho názoru, že *Zlomené srdce* se pro naše čtenáře zkrátka nehodí. To jsou přesně její slova.“

Áha.

Vážně nevím, proč jsem na to nepřišla sama. Až do té chvíle jsem měla pocit, že nakladatelství koupilo mou knihu, protože mám talent. Ve skutečnosti jsem se jím svým romantickým příběhem náhodou strefila do vkusu. Došlo mi to teprve teď.

Jedno ale musím zahanbeně přiznat. Kitty mě už několikrát žádala, abych jí nový rukopis přinesla ukázat, ale udělala jsem to? Kdepak. Poslala jsem jí alespoň synopsi? Co vás nemá.

A proč ne? Protože jsem si byla stoprocentně jistá, že se jí nový román bude líbit. Romantické sny, které se mění v noční můru. Psala jsem přece *podle skutečnosti*. Byla jsem naivní. Čekala jsem, že má kniha dojde Kitty k slzám. Nenapadlo mě, že ji zdeprimuje.

Tváře mi hořely studem. Je známý fakt, že druhá knížka je pro spisovatele prubiřským kamenem. Kitty bubnovala prsty na dobrých čtyřech stech stránkách mého kvalitního papíru a čekala, až si srovnám myšlenky.

„Dobrá,“ řekla jsem konečně. „Jaké mám teď možnosti?“

„Buď můžeš začít úplně od začátku...“

„Anebo?“

„Anebo mi vrátíš vyplacenou zálohu.“

„*Anebo?*“ zkusila jsem vyděšeně, protože jsem byla úplně na mizině a příslib vyplaceného honoráře byl hlavním důvodem, proč dnešní den začal tak nadějně.

Kitty nadzvedla obočí a pokrčila rameny. Buď a nebo, žádná další možnost.

Spisovatel musí být poměrně citlivá bytost, protože by měl rozumět emocím druhých, ale na druhou stranu je potřeba i hroší kůže, protože už od doby, kdy člověk poprvé vyškrábal

pár znaků do hliněné tabulky, platí, že nikdy se vaše dílo nebude líbit úplně všem.

Ale ať nad tím filozofujete, jak chcete, pravda zůstává, že odmítnutí zkrátka bolí.

Jsem šťastná, že jsem spisovatelka. Samotné psaní až tak moc zábavné není, protože je to pěkná dřina, ale ten zbytek – společenské obědy, rozhovory, festivaly – mě vážně baví a můžu to všem jen doporučit.

Rozhlédla jsem se. Z políček v místnosti svítily ostré barvy hřbetů knih. Ze statistického hlediska bylo jasné, že některé z nich jsou špatné – věřte mi, v dnešní době vychází veliká spousta špatných knih. A to na tom bylo nejhorší – můj rukopis právě neobstál ani v porovnání *s nimi*.

Představila jsem si, že začnu pracovat na nové knize. Na tom správném žánru. Na současném milostném románu.

S námahou jsem se zvedla z křesílka a popošla až před prosklenou stěnu pokoje, skoro jako bych jí chtěla proskočit, což přesně odpovídalo mému duševnímu rozpoložení. Opřela jsem se o sklo, dál to nešlo a dál už mi to ani nemyslelo. Hluboko pode mnou stál na ulici muž a zespoda si prohlížel dům. Viděla jsem jeho tvář, ramena a špičky bot. Co asi viděl on? Blondatou barbínu, jak vykukuje ze svého domečku pro panenky?

Na okamžik jsem se zaradovala – co kdybych psala *o něm*? – a pak zase posmutněla.

Kdysi dávno jsem si všechny muže prohlížela se zájmem. Jenže pak jsem našla Marka a přestala se rozhlížet. Konec.

Můj dech zamlžil okenní tabuli, a zrovna když jsem se ji chystala otřít rukou, Kitty řekla: „Ne, nedělej to! Zrovna mi to okno čistili.“ Okatě pohlédla na hodinky. „V jednu mám s někým oběd.“

Představa, že se takhle rozejdeme, mě vyděsila a objala jsem si trup rukama. „Ale co mám dělat? Počítala jsem s honorářem. Přečerpala jsem svůj kontokorent. Musím platit účty!“

Kitty se zeširoka usmála. „Skvělé! Máš výtečnou motivaci! Konečně něco, s čím můžeme pracovat. Víš co, nebudeme se teď bavit o vrácení zálohy,“ dodala rychle. „Místo toho ti prodloužíme termín. Načrtni nový příběh a pak si promluvíme. Něco o lásce, a ať se klidně rozejdou, ale musejí se zas dát dohromady, a aby to mělo happy end! Vymysli nové postavy, nové emoce, rozvrhni si dialogy a nějakou zápletku už tomu pak vymyslíme.“ Znovu se usmála. „Co říkáš?“

V té chvíli bych jí kývla na cokoliv, takže jsem kývla i na tohle. „Tak dobře.“

Postavila se a mně došlo, že mám odejít.

„Rukopis ti vrátím,“ řekla. „Můžeš ten pěkný papír nechat zrecyklovat.“

Dala mi ho do igelitky z Teska.

Když jsem opouštěla její byt, točila se mi hlava, skoro jako bych se celé dopoledne opíjela.

Právě odmítli mou knihu o odmítnutí.

KAPITOLA DRUHÁ

Hrdina

Zamířila jsem směrem ke čtvrti Camden Town, ale neměla jsem chuť motat se tržišťem mezi turisty, a tak jsem přemýšlela, že zajdu do baru York and Albany na drink. Když už se cítíte opilí a dáte si alkohol, tak vystřízlivíte, je to takové homeopatické kouzlo. Pak mě ale napadlo, že přesně na takové místo by mohla přijít Kitty na oběd. O kousek dál, hned za Delancey Street, stojí hospoda Edinboro Castle, které se lidí jako ona vyhýbají obloukem, takže jsem si to nakráčela dovnitř rovnou k baru a rozverně přitom máchala svou snad tu novou igelitkou. Uvnitř byla taková tma, že jsem si na chvíli připadala jako slepec.

Objednala jsem si sklenku vína a šla se posadit na zahrádku. Vybrala jsem si prázdný stůl pod břízou, kde, jak jsem doufala, budu moct v klidu přemýšlet, co dál.

Náhle na stůl padl stín čísi postavy. „Sedí tady někdo?“

„Ano,“ řekla jsem bezmyšlenkovitě. Když jsem vzhledla, uviděla jsem muže v jasně oranžovém svetru a opraných džínách. Tmavé vlasy měl neučesané a tváře mu pokrývalo strniště, ale přesto působil přátelským a vstřícným dojmem. Pod rovným obočím na mě svítily jasně šedé oči. Došlo mi, že se

chovám „odtažitě“, jak rádi říkávali mí rodiče, a tak jsem se rychle omluvila. „Promiň, nechtěla jsem být hrubá.“ Najednou jsem měla pocit, že vlastně nechci být sama, ačkoliv jsem toho muže vůbec neznala. „Nikdo tu nesedí. Prosím.“

„Díky,“ usmál se, posadil se a postavil na stůl před sebe sklenici s pivem.

Když se usmál, měla jsem pocit, že přede mnou sedí člověk, jehož život je procházka růžovým sadem. Takoví lidé jsou většinou velmi vstřícní. Když máte snadný život, tak vidíte v ostatních jen to nejlepší, jste štědrí a optimističtí – to nemám z Googlu, zkrátka si to myslím a prozatímní zkušenosti to jen potvrzují.

Na druhou stranu optimisté, jak jsem někde četla, umírají dříve, protože když onemocní, jen nad tím mávnou rukou. Ale ti optimisté, které znám, zatím nijak masově nevymírají, takže si s podobnými statistikami moc hlavu nelámu.

A zatímco jsem přemítala o jeho povaze, v jejímž odhadu, jak se ukázalo později, jsem se naprosto a zásadně zmýlila, slunce vykouklo zpoza střechy hostince, zaskvítilo přímo do mojí sklenky s vínem a na dřevěném stole se roztančily jeho mihotavé odlesky. Zazvonil telefon.

Oba dva jsme vyskočili a začali hledat po kapsách. Byl to jeho telefon.

„Jack Buchanan,“ ohlásil se. A pak se zamračil. „Cože?“ V jeho hlase jsem zaslechla náznak rozladění.

Chvilí tiše naslouchal a potom řekl: „To nechápu. *Detailní* nůžky? Co je to? Jak jsou velké? Poslyšte – fajn, tak ho pokousala, ale neprovedl jí náhodou něco? Určitě to není tak vážné. Vždyť ani nemá všechny zuby,“ prohlásil s rostoucím rozhořčením v hlase. „Proč je podle vás zranitelná? Vždyť přece kousla ona jeho, ne? To spíš ten barman je zranitelný, nebo spíš zraněný. Proč nechcete někam zavřít *jeho*?“ Ještě chvíli poslouchal a zachmuřeně zakončil hovor slovy: „Ve čtvrtek. Ve dvě.“

Zavěsil a zavrtěl hlavou. Najednou z něj všechen optimismus vyprchal a působil vyčerpaným a znepokojeným dojmem.

Když vám není zrovna do skoku a vedle vás sedí někdo s pusou rozesmátou od ucha k uchu, většinou vám to ještě víc kazí náladu. Ale platí to i naopak: když jste ve společnosti někoho, kdo má vlastní trable, najednou se necítíte tak hrozně.

„Problémy s pejskem?“ zeptala jsem se.

Nepřítomně na mě pohlédl. „Co?“ Jeho oči hleděly kamsi do dálky. Teprve po pár vteřinách mu došlo, že se ho na něco ptám a řekl: „Ne, ve skutečnosti jde o moji macechu.“

Jelikož jsem se až do té chvíle snažila pochopit, jak do toho všeho pasují detailní nůžky, jeho vysvětlení mi hodně pomohlo. Zaplavil mě soucit, takový ten druh, co cítíte, když potkáte svobodného tatínka s malým děckem. Předtím jsem netušila, že člověk může mít podobné emoce i v souvislosti s nevlastními matkami, ale bylo to tak – a mým posláním spisovatelky bylo především pozorovat a zaznamenávat, to jsem se naučila už v době, kdy jsem ještě pracovala jako reportérka.

„Tvoje macecha někoho pokousala? Promiň, ale zaslechla jsem kus hovoru.“

„Chodí do toho baru už léta,“ řekl tiše. „Ale teď se do toho vložila sociálka. Určitě nemusím vysvětlovat, co to znamená.“

„Ne, nemusíš,“ odpověděla jsem. Každý z nás měl úplně jiný problém, ale těžko soudit, čím byl horší. Jeho trýznila nepřízřivě podobná příbuzná a mě zase román, který jsem musela napsat. A právě v ten moment se z břízy snesl žlutý lístek přímo do mé sklenky s vínem. Nedá se říct, že by to byla pověstná poslední kapka, ale dost mě to našťvalo.

Lovila jsem ve skleničce a Jack Buchanan mě tiše pozoroval.

„Můžu ti objednat nové víno?“ zeptal se, když jsem otráveně vylila obsah sklenky pod stůl.

„Díky!“ Ale v tom mi v hlavě zaznělo varování, že čas běží a práce nepočká. „Anebo radši ne. Musím napsat knihu. Tedy

alespoň osnovu. Je sice pravda, že Stephen King napsal svoje nejlepší věci při pití, ale já to tak bohužel nemám – píšu pak samé bláboly, anebo se utápím v sentimentu.“

„Ty píšeš knihy? Jak se jmenuješ?“

„Lana Greenová,“ řekla jsem.

„Aha,“ řekl a rozpačitě se podrbal na bradě. „Promiň, ale to slyším prvně.“

„To nic. Zaměřuju se na trochu jinou cílovou skupinu.“

„A o čem ta tvoje kniha bude?“ zeptal se.

„Má to být milostný román. Dva se zamilují, pak se to pokazí, ale zase se dají dohromady a dobře to dopadne.“

Zasmál se. „No, tak to zní jako hračka.“

„Možná, ale není.“

„Začni zkrátka tím, že si pořádně promyslíš kdy, kde, co a jak se stane.“

„Tak jednoduše to nejde.“

„Možná máš pravdu,“ pokýval. „Protože jinak by to asi dělал každý.“

„O tom radši vůbec nezačínej,“ řekla jsem, „protože mně se zdá, že už to každý dělá. Televizní komici píšou knížky pro děti, modelky pro změnu romantické příběhy, moderátoři talk show chrlí jednu divadelní hru za druhou – už mě to vážně štve. Jak by asi tak bylo jim, kdybych se já najednou pustila do stand-upů, moderování nebo si nechala fotit prsa na obálky módních časopisů? Podle mě by se měl každý věnovat svému povolání a basta. Sama si zásadně nikdy nekupuju žádnou beletrii, jejímž autorem je celebrita z nějakého jiného oboru.“

Jack Buchanan se zasmál. Úsměv mu slušel. Jeho tvář jako by byla pro štěstí stvořená. „Moje macecha taky trochu píše.“

Neuvěřitelné. „Vidíš, to je přesně ono,“ pohlédla jsem na hodinky. Zabíla jsem už půl dne a přede mnou byla spousta práce. „Radši už půjdu. Musím někde sehnat hrdinu.“

„A já se musím vrátit do práce a pustit se zas do boje se zákeřnými viry.“

To znělo zajímavě. „Jsi lékař?“

„Ne, nemyslel jsem tyhle viry. Mám IT firmu. Víš co, kdybys chtěla, klidně můžeš napsat o mně,“ nabídl se ochotně.

Zakřenila jsem se. „Bez urážky, ale ty nejsi typ hlavního hrdiny románu.“

„A to proč?“ Vypadal uraženě.

„Promiň.“ Přála jsem si, abych byla raději držela jazyk za zuby – ostatně jako obvykle. „Nemyslela jsem to tak. Působíš jako opravdu milý kluk, ale...“ Samozřejmě jsem nemohla říct, že krom toho působí ošuntěle a je to „ajťák“ a možná až přespříliš se stará o svou nevlastní matku, a tak jsem to zkusila jinak. „Ale jsi snad nebojácný, že nevíš, co je strach? Nenapravitelně romantický? Jsi sebejistý až k hranici arogance?“

Jack Buchanan si prohrábl strniště na tváři a zamyslel se.

„Ne. To asi nejsem.“

„Hmm. Ale za pokus to stálo. A děkuju za nabídku,“ dodala jsem. „Hodně štěstí s tvou nevlastní matkou.“ Vstala jsem a zvedla igelitku s rukopisem. Zazdálo se mi, že nějak ztěžkla, ale jinak jsem se cítila úplně střízlivá.

„Lano?“

Otočila jsem se. Zakrýval si oči před sluncem a hleděl přímo na mě. Z výrazu jeho tváře jsem nedokázala nic vyčíst.

„To všechno jsou podle tebe vlastnosti ideálního manžela pro život?“ zeptal se. „Nebojácnost a to ostatní?“

Takhle jsem o tom ještě nikdy nepřemýšlela. „To asi ne. Platí to jen pro hrdiny v románech.“ Objímala jsem igelitku pažemi a v duchu se divila, jak může najednou být tak těžká. „Hrdina a manžel, to jsou dvě naprosto odlišné věci.“

KAPITOLA TŘETÍ

Úvahy

Kdyby bylo možné přepsat a proškrtat vlastní život jako knihu, přiznávám, že na tom mém bych toho zřejmě změnila opravdu hodně, ale především jednu věc, a to způsob, jakým jsem se rozloučila s Markem. Stalo se to v den, kdy uplynul téměř rok od chvíle, kdy jsme se během mých cest seznámili. Bydleli jsme spolu čtyři krásné měsíce a náš vztah byl pro mě pořád vzrušující a plný nových zážitků. Ale toho dne, kdy musel odjet, protože dostal zakázku fotografovat jednu potápěčku na Bahamách, jsem se měla s dalšími spisovateli účastnit diskuzního panelu v Britské knihovně, takže jsem ho nejela vyprovodit na letiště a loučili jsme se doma. Jeho blondaté vlasy byly ještě vlhké ze sprchy, když mě dlouze a vášnivě políbil, já hleděla do jeho očí a říkala si v duchu, že už opravdu musím jít. Mark při líbání nikdy nezavíral oči a já je nechávala otevřené, protože mi připadalo, že polibek je tak hlubší. A tohle měl být polibek, na který budu po jeho odjezdu s láskou vzpomínat.

Jenže při líbání jsem ve skutečnosti myslela na čas, jelikož jsem byla nervózní a nechtěla jsem do knihovny přijít pozdě. Zkusila jsem povolit objetí, ale on mě stále držel pevně.

„Kéž bys mohla jet se mnou,“ zašeptal mi do vlasů.

„Ano,“ měla jsem tehdy říct, kéž *bych mohla*, ale to bych lhal. Chtěla jsem zůstat v Londýně, protože jsem musela propagovat *Bláznivou lásku*. Ta kniha pro mě znamenala všechno. Stát se spisovatelkou bylo mým snem už od šesti let, kdy jsem si doma napsala a „vydala“ svou první vlastní knihu s lehce kýčovitým příběhem na barevném papíře, kterou moje matka bleskurychle znehodnotila tím, že v ní černou fixou opravila všechny pravopisné chyby.

Jestě jednou jsme se rychle políbili a já zamířila ke dveřím, kde jsem se k němu naposledy otočila. Uklidňujícím hlasem jsem pronesla: „Nebudeš přece pryč dlouho.“

Kývl.

Ukázalo se, že osud má báječný smysl pro hořkou ironii.

Po jeho odjezdu jsem zjistila, že jsem už zapomněla, jaké to je žít sama. Po pár měsících s ním byla samota náhle mnohem prázdnější než předtím a jeho společnost mi chyběla víc, než jsem očekávala. Nešlo jen o jeho fyzickou blízkost. Scházela mi jeho energie, bez níž jsem se cítila malátně a bezúčelně, jako bych byla nemocná. Ze začátku jsme si volali skoro každý den, ale pak jsem odjela do Penrithu, kde jsem vedla několik workshopů pod záštitou Asociace autorů červené knihovny, a přešli jsme do režimu esemeskování. Snažila jsem se využívat volný čas co nejproduktivněji: načrtla jsem si pár povídek, začala si plánovat osnovu dalšího románu, přispívala jsem na svůj blog a četla vtipné tweety od fanoušků, kteří mi ochotně radili, jak se všemožně zabavit, zatímco mám přítele na cestách.

Počítala jsem dny do jeho návratu, až konečně přišel čas oholit si nohy, vytrhat zarostlé obočí a vyfénovat vlasy, ve skvělém rozpoložení nasednout do vlaku na letiště v Heathrow a přivítat ho. Chtěla jsem ho překvapit.

Jeho let měl přistát v 11 dopoledne. Na letiště jsem dorazila s předstihem, a tak jsem si koupila sendvič a šálek kávy. Svačila jsem a pozorovala lidi kolem: řidiče držící nad hlavou cedule se jmény, dívky hledící do svých mobilů, rodiče snažící se zabavit znuděné potomky, rodiče natěšeně vyhlížející přilétající potomky. Sledovala jsem cestující hrnoucí se do přítelových hal. Někteří byli opálení a plní energie, jiní působili unaveně a tlačili před sebou vozíky s kufry se zarputilou setrvačností, ale nejšťastnější působili ti, kteří věděli, že na ně bude někdo čekat.

Každé takové shledání mi málem vehnalo slzy do očí. Představovala jsem si, jaké to asi musí být, vystoupit po dlouhých hodinách z letadla a uvidět člověka, kterého milujete, jak čeká, aby vás uvítal doma.

Pro Marka jsem měla být tím člověkem já.

Zběžně jsem pohlédla na příletovou tabuli, kde jsem se dočetla, že jeho let už přistál, a projela mnou vlna vzrušení. Zahodila jsem do koše kelímek od kávy a papír od sendviče, otřela si ruce vlhčeným ubrouskem s citrónovou vůní a proklouzla mezi čekajícími až k mobilní zábraně. Postavila jsem se vedle postaršího pána v modrém blejzru, který držel v ruce kytici lilií. Vůně květin mě zasáhla tak silně, že jsem na něj bezděčně pohlédla.

Opětoval můj pohled a usmál se. Cítila jsem, že nás spojuje cosi hřejivého; přišli jsme sem, zástupci dvou různých generací, z téhož důvodu, a tím byla láska.

Za posuvnými dveřmi se najednou objevily siluety a v další vteřině se z nich vyhrnul dav cestujících se zavazadly, na nichž se třepotaly pásky s logem společnosti Virgin Atlantic. Já i liliový pán jsme se přitiskli k zábranám a pohledem přejížděli z jedné tváře na druhou. Moje srdce bilo jako o závod a netrpělivě jsem vyhlížela Marka. Lidé se valili ven jako přílivové vlny a pak vyšla ven posádka s kufříky na kolečkách a z čekajícího

davu kolem mě ubývali postupně řidiči, kteří se dočkali svých cestujících, a rodiny, které se dočkaly svých dětí, a po chvílce jsme z celého toho uvítacího výboru zbyli jen já a liliový pán.

Pohlédli jsme na sebe s mírně pobavenou nechápatostí a pokrčili rameny. Koneckonců – neproběhlo to přesně podle mých představ, ale snažila jsem se zůstat klidná. Možná, že se Markovi ztratil kufr a musí teď někde vyplňovat reklamační formulář. Možná, že zapomněl v letadle pas a někdo s ním musel jít zpátky. Anebo jsem ho zkrátka přehlédla. Z těchto tří možností byla ovšem poslední zmíněná ta nejhorší, protože naprosto kazila celý můj plán.

Najednou se ozvalo: „Píp, píp, píp!“ a z posuvných dveří vyjel letištní vozík, na kterém trůnila starší dáma s ohnivě rudým přelivem. Můj dosavadní společník se sehnul a podlehl zábranu tak hbitě, až zavadil kvítky lilií o pásku a nechtěně mě zasypal sprškou pylu. Vrhнул se k dámě a políbil ji.

Zůstala jsem sama.

Moje dobrá nálada mě s definitivní platností opustila a vystřídalo ji zklamání. Kdyby se Mark býval objevil v té chvíli, jediné, co bych dokázala dát najevo, by byla úleva. Chuť překvapit ho byla tatam. Zvedla jsem telefon a vytočila jeho číslo.

Jeho hlas zněl ospale. „Haló?“

„Marku, kde jsi? Stalo se ti něco?“ ptala jsem se naléhavě. Na druhé straně bylo ticho, které trvalo snad celou věčnost. Intuitivně jsem vycítila, že je to ten druh ticha, kdy člověk neví, jak by začal.

„Víš,“ rozhoupal se konečně. „Chtěl jsem ti zavolat.“

Jeho tón se mi ani za mák nezamlouval. „Čekám na letišti v Heathrow,“ řekla jsem nakvašeně. Jako by to ještě mohlo něco změnit.

„Aha,“ ozval se unaveně. „Kolik je hodin?“

Jedním okem jsem mrkla na příletovou tabuli. „Je dvanáct a deset minut.“ Kolem mě se pomalu začal shromažďovat dav

nových vítáčů a zdravíčů, a tak jsem se s telefonem u ucha raději vydala vstříc relativnímu klidu u směnárny. „Pro tebe teprve sedm hodin a deset minut,“ dodala jsem ještě, protože v tu chvíli už jsem bez vší pochybnosti věděla, že Mark je pořád na Bahamách a že se tím pádem dnes na letišti v Heathrow rozhodně neobjeví. „Co se děje, Marku?“

„Poslyš,“ řekl, „rozhodl jsem se zůstat o něco déle.“ Okamžitě se mi udělalo zle, bolest a zklamání na mě dolehly takovou silou, že jsem zkrátka chtěla slyšet pravdu, ať už byla jakákoliv, jen abych se mohla konečně přestat mučit představami, co hrozného by mi *mohl* říct. Zároveň jsem však z pravdy měla příšerný strach.

„Marku, můžeš mi prostě říct, co se děje?“ Další dlouhá pauza.

Zoufale jsem čekala na svůj rozsudek.

„Víš co, já ti ještě zavolám,“ řekl nakonec a zavěsil telefon.

Doma jsem pak během čekání na jeho telefonát netrpělivě pročítala všechny jeho esemesky, prohlížela jeho příspěvky na Instagramu a Facebooku a pečlivě studovala všechny jeho fotky s potápěčkou Helgou. Zavolala jsem jeho rodičům, Judy a Stephenovi, v naději, že alespoň oni mi řeknou něco bližšího. Judy mě sice vřele pozdravila, ale hovořila velmi nekonkrétně a prohlásila, že Mark má zřejmě hodně práce. Nechala jsem mu v hlasové schránce několik vzkazů, že stále čekám, až zavolá.

Nakonec se přece jen ozval, a to o několik týdnů později uprostřed noci. Podle zvuků v pozadí jsem usoudila, že je v baru. Řekl mi, že je mu to líto, ale chce ještě nějakou dobu zůstat na bahamském Long Islandu, protože fotografování pokračuje opravdu skvěle a možná tam vytvoří ty nejlepší snímky svého života.

Kdyby býval v ten moment zavěsil, asi bych se s tím srovnala. Jenže on mluvil dál. Prý se se mnou cítil být pod přílišným

tlakem, protože každý na nás hleděl jako na dokonalý pár. Nelíbilo se mu, když si lidé mysleli, že ho znají, protože znali postavu Marka z *Bláznivé lásky*. Vyčetl mi, že jsem v knize použila věci, které byly moc osobní. Prohlásil, že potřebuje víc prostoru, jelikož jsme spolu začali bydlet moc brzo, a naprosto přitom zapomněl, že to byl právě on, kdo s tím přišel.

Poslouchala jsem ten známý hlas na pozadí opileckého žvahlání a hospodského hluku a zírala na stíny na stropě.

„Takže je to moje vina?“ Nezlobila jsem se, jen jsem se ujišťovala, že jsem ho správně pochopila. Nikdy jsem si neuměla své vztahy udržet, takže mě vlastně ani nijak nepřekvapilo, že mě Mark opouští. Došlo mi, že ležím na mokřém polštáři. Plakala jsem, aniž bych si to uvědomila.

„Ozvu se, až se vrátím,“ řekl.

Ale jak šel čas, každé zazvonění nebo zapípání telefonu ve mně vzbouzelo marné naděje a následně mě zase vrhlo zpátky do deprese a vysávalo ze mě čím dál víc životní energie. Když jsem na svém blogu publikovala první článek o Markově „nenávratu“, hodně fanoušků mi napsalo soucitné komentáře, což mě povzbudilo, ale samota a trápení zkrátka nejsou moc v kurzu. *Bláznivá láska* byla na seznamu bestsellerů a pro spoustu lidí představovala splněný sen o šťastné lásce, který jsem jim svým žalostným lamentováním na blogu zničila. Postupně začali být jízliví a jedovatí, až jsem se nakonec ze světa sociálních sítí i blogu úplně stáhla a všechny své emoce jsem si vyventilovala ve *Zlomeném srdci*.

Ale ani to očividně nedopadlo úplně nejlépe.

Když jsem došla zpátky domů a zavřela za sebou dveře, uvítalo mě za dveřmi jako vždy Markovo černočervené kolo, jehož výrazné obrysy na bílé zdi působily jako graffiti od Banksyho. Svlékla jsem červenou bundu a pověsila ji na řídítka. To kolo jsem Markovi koupila za svůj první honorář po vydání

Bláznivé lásky. Jsem si naprosto jistá, že to byl ten nejdražší věšák, co jsem kdy měla.

Stála jsem v předsíni u bicyklu, v ruce igelitku s rukopisem, a tiše naslouchala, protože se mi náhle zazdalo, že v bytě je něco špatně. Pomalu jsem se vydala směrem k obývacímu a náhle mě překvapil jakýsi pohyb, záblesk modré a červené barvy. Ztuhla jsem. A vzápětí se uklidnila. Byl to jen odraz igelitky. Ale i tak jsem opatrně naslouchala a čekala dál.

Nikdy nevěřte tomu, co se píše v knižních thrillerech: žádná alespoň trochu rozumná žena, která při vstupu do svého bytu pojme podobné podezření, si to jen tak nenakráčí doprostřed pokoje a nezačne volat: „Haló? Je tady někdo?“ Ne – naopak má tendenci úplně se ztišit, a pokud zaslechne sebemenší hluk, sebere se a vyběhne z bytu tak rychle, jak to jen jde. Tak se člověk zachová v realitě. Ovšem sluší se podotknout, že i když to tak v realitě chodí, neznamená to, že by autoři thrillerů měli měnit své zvyky. Příběh nemusí být dobrý jen proto, že je pravdivý. Důkaz jsem koneckonců právě držela v ruce.

Vyhlédla jsem z okna směrem k přírodnímu parku Hampstead Heath, konkrétně k naší jihovýchodní straně, které se říká Parliament Hill Fields. Zdálky ke mně doléhalo opakující se bušení tenisových míčků na kurtech. Můj psací stůl byl pokrytý propiskami, hrnky a listy papíru, přesně, jak jsem ho nechala ráno, když jsem plná optimismu odcházela z bytu. Jídelní stůl byl uklizený. Polštáře na gauči citrónové barvy pěkně načechrané. Všechno vypadalo stejně jako ráno, ale přesto tu něco nesedělo.

Položila jsem igelitku s rukopisem na jídelní stůl a opatrně se vydala do ložnice. Postel byla neustlaná a rolety stažené. A najednou mi došlo, co se od rána změnilo. Když jsem odtud odcházela, byl pro mě rukopis *Zlomeného srdce* mistrovskou literární tragédií, která mi pomůže zaplatit účty a vyrovnat se

s osobní krizí. Ale teď jsem si přinesla domů bezcenný štos papíru a musela se vyrovnat s nemilosrdnou skutečností: jednoduše jsem dostala kopačky.

Stejně jako slečna Havishamová v *Nadějných vyhlídkách* jsem najednou byla obklopená připomínkami našeho vztahu – bylo tu jeho zavrhnuté kolo, jeho zahozené oblečení, zbytek jeho pěny po holení. Všechny ty předměty ztratily bez svého odrazu v literatuře najednou veškerý význam. Nic zajímavého k vidění, vážení, rozejděte se, prosím!

Když jsem psala *Zlomené srdce*, snila jsem o tom, že jakmile se kniha dostane k Markovi, vrátí se a bude žadonit o odpuštění, dojde mu, jakou bolest mi způsobil. Teď mi začalo docházet, že ve skutečnosti by mě začal nenávidět, protože by v něm moje bolest vyvolala samé výčitky. A kdo by chtěl číst knihu, kvůli které by měl výčitky? Na takové věci literaturu nepotřebujeme, jak říkala Kitty.

Tak už mi to konečně došlo.

Jako bych si najednou sundala růžové brýle a konečně spatřila kalný odstín reality.

Klíče od bytu, kolo, oblečení, já.

To všechno tu nechal. Kdo by tohle udělal? Jedině někdo, kdo už o nic z toho nemá zájem.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Změna na obzoru

Dalšího rána jsem se probudila s kocovinou a polštářem přetaženým přes hlavu. Zalapala jsem po dechu. Celou noc jsem se převalovala na hranici polospánku a bezvědomí, a když začalo venku svítat, ulevilo se mi. Cítila jsem se celá pomačkaná a mezi spánky mi tepala tupá bolest, která mě nutila přivřít oči. Rolety byly sice pořád stažené, ale pokoj jako by byl zaplavený nepříjemným světlem.

Znovu na mě dolehl můj včerejší neúspěch. Vylezla jsem z postele a pomalu šla do obývacího pokoje, přidržujíc se přitom nábytku po cestě. V obývacím pokoji padl můj pohled na prázdnou láhev od vína a umaštěnou krabici od pizzy. Padla na mě deprese, jako by mi někdo nafackoval studenou vlhkou utěrkou.

V předsíni zachrastila schránka na dopisy a na podlahu se snesl dopis od nakladatelství, který mi přeposlala Kitty. Roztrhla jsem ho v zoufalé naději, že se snad nakladatelé spletli a píšou, že přece jen mají o *Zlomené srdce* zájem. Nebylo to tak, ale dopis přece jen obsahoval něco příjemného. Šek na tantiémy.

Vypsány na pět liber a sedmdesát jednu penci.

Pečlivě jsem šek prostudovala. Určitě to není omyl? Četla jsem každou číslovku vypsanou slovy zvlášť a doufala, že jen špatně vidím. Ale viděla jsem dobře.

Jak se to jen mohlo stát? Byla jsem oficiálně na mizině. Panika mi zrychlila tep, který mi začal v hlavě bušit jako splašený míček na squash.

Položila jsem hlavu do dlaní, abych ten zběsilý pulz alespoň trochu zklidnila, a najednou jsem si vzpomněla, že jsem si včera večer v opilosti někam zapsala nový námět. Rozechvěle jsem prolistovala poznámkový blok v naději, že jsem se pod vlivem alkoholu proměnila v nového Stephena Kinga. Našla jsem následující poznámku: *Mopedy. Panna. Nevraživý dopis. Něco kolem 10 000 liber*. Možná, že někde mezi těmi slovy se opravdu skrýval příběh, ale mé dnešní já ho z těch poznámek nevyluštilo.

Oblékla jsem se a rozhodla se, že budu čelit svému hlavnímu problému, nedostatku financí, a vypravím se do banky.

Musela jsem čekat, až si na mě některý z bankovních poradců najde čas. Seděla jsem na jednom ze tří oranžových sedadel vedle nízké oranžové příčky, která mě oddělovala od kójí, kde poradci přijímali klienty. Byly tam sice tři kóje, ale dvě z nich zely prázdnotou, a tak jsem se posadila na sedadlo a znuděně pozorovala zřejmě jediného pracujícího poradce, jak se zdraví se svým klientem, starším a plešatým Asiatem, který se tvářil velmi úzkostlivě. Opatrně se posadil a posunul po stole před poradcem jakési lejestro.

„To je vaše jméno?“ zeptal se ho poradce.

Muž se naklonil přes stůl a pak potichu přitakal.

„Vaše adresa?“ zajímal se poradce a studoval přitom zaujatě cosi v počítači.

Muž vycítil, že ho pozoruju, a nerudně na mě pohlédl. Pak se obrátil zpět k poradci, naklonil se ještě víc přes stůl, jako by něco skrýval – třeba tahák na písemku, napadlo mě.

„V Hong Kongu?“

Poradce se zarazil. „Ne, v Británii.“

„Já ne adresa v Británii,“ pronesl muž zarputile.

„Pod tímhle jménem jsem nic nenašel. Ale jak by...“

Muž rychle něco napsal na kus papíru. „Zkusit tohle,“ poručil poradci.

Pár úhozů do klávesnice a pak... „Je mi líto, nic tu nevidíme. Kdybyste mi mohl říct číslo účtu...“

„Já vám dát moje peníze! Stovky peníze! Tisíce!“ vykřikl muž zděšeně.

Jen si to představte! Hotová noční můra! Svěříte veškeré úspory bance a oni o vašich penězích jednoho krásného dne jednoduše nic nevědí.

Vedle mě se náhle objevila štíhlá blondýnka. „Čekáte, až na vás přijde řada?“

„Ano,“ přikývla jsem a šla s ní, takže bohužel nevím, jak nešťastný Asiat nakonec dopadl.

Doufám, že lépe než já.

Došly jsme společně k jedné z prázdných kójí, kde jsem usedla na židli naproti ní. „Jak vám mohu pomoci?“ zeptala se mě s vřelostí vyladěnou na maximum, takže jsem na chvíli podlehla falešnému pocitu bezpečí. S těmi svými brýlemi a vyčesanými vlasy mi trochu připomínala Meryl Streepovou, a tak jsem jí bez obalu svěřila svůj problém s právě zamítnutou zakázkou na novou knihu. Mluvila jsem a všechny hrůzy ze včerejška mi znovu vyskakovaly živě v paměti. Svůj proslov jsem uzavřela prosbou, jestli by bylo možné mi zvýšit limit na přečerpání účtu do doby, než dokončím nový román a dostanu novou zálohu.

Na chvíli se místo na mě zahleděla do monitoru počítače. „Obávám se, že již v této chvíli máte limit přečerpaný a za každý den vám naskakuje penále ve výši pěti liber,“ prohlásila bez zájmu.

„Pět liber za *každý den*? Neví divu, že jsem bez peněz. Víte, kdybyste zkrátka mohla nějak navýšit ten limit, aby se mi nehromadily dluhy, byla bych vám vážně vděčná,“ pronesla jsem tónem, který měl demonstrovat mou zběhlost ve světě financí.

„Obávám se, že svůj limit jste už překročila.“

„Ano, proto bych ho ráda navýšila. Jen dočasně, než mi vyplatí zálohu.“

„A k jakému datu očekáváte tuto platbu?“ zeptala se s prsty těsně nad klávesnicí, aby mohla datum rovnou naťukat do systému.

Začínala jsem být nervózní. „No, neřekli mi přesné datum. Nejdřív musím odevzdat osnovu nového románu, ale to samozřejmě udělám v nejbližší možné době.“

Slečna se zamračila a já jsem si vzpomněla, že Meryl Streepovou jsem vlastně nikdy neměla moc ráda.

„A máte alespoň přibližnou představu?“ zeptala se. Hovořila se mnou teď o poznání odměřenějším tónem.

„No...“ nakousla jsem a mírně zpanikařila – pomyšlení na absolutní nutnost něco rychle vymyslet mi způsobovalo autorský blok, „víte, vlastně znám hned dva spisovatele, kteří dokázali napsat celou knihu za pouhé dva týdny.“ Pravda je, že jedním z nich byla žena s hypertyreózou, zvýšenou funkcí štítné žlázy. Pokud bych si mezi všemi chorobami musela jednu zvolit, brala bych tuhle, protože vás vážně nakopne – celé vaše tělo jede jeden přesčas za druhým a máte spoustu energie, takže můžete pracovat takřka non-stop. Hypertyreóza funguje tak trochu jako přírodní kokain. Samozřejmě to má i svoje nevýhody, například vás vystavuje vážnému riziku, že, podobně jako závisláci na kokainu, dostanete brzy infarkt, ale čistě teoreticky je to zajímavá věc.

Slečna položila ruce zpátky na stůl a pohlédla na mě. „Takže vy dostanete zaplacenou pouze v případě, když dokončíte nový román?“

„Ano.“ Neměla jsem se jí se vším svěřovat – to byla chyba. Doufala jsem, že si tak získám její soucit, ale místo toho jsem jí dala do rukou zbraně proti sobě.

Znovu přesunula svou pozornost k monitoru. „V tuto chvíli nemáte dost prostředků, abyste mohla pokrýt své aktuální závazky.“

„Ano! Přesně kvůli tomu jsem tady.“

Teď už se mnou jednala tak chladně, až jsem začínala mít pocit, jako bych žádala, aby mi půjčila ze svého. Kam se poděl soucit, co se stalo s ochotou pomoci?

Po chvilce ticha přerušovaného ťukáním a klikáním řekla: „Vzhledem k tomu, že jste svůj limit už překročila, není možné ho navýšit. Limit je *limit*,“ vysvětlila mi s výraznou artikulací.

A právě způsob, jakým to řekla, mě rozčílil. „Tak hele, já vím, co je to limit! Já se slovy živím!“ Dobře jsem věděla, jak absurdně se chovám, ale propadala jsem zoufalství. Takhle jsem si to vůbec nepředstavovala. Nikdy předtím mi nedošlo, že když má člověk peníze, banky ho milují, ale jakmile o ně přijde, odvrátí se od něj stejně jako pokrytečtí přátelé. „A co mám teď podle vás dělat? Když mi nepovolíte čerpat přes limit, tak nemám z čeho platit nájem a vyhodí mě na ulici. To vážně chcete?“

„Prosím, abyste tu nezvyšovala hlas.“ Ukázala rukou na ceduli na zdi u okna, na níž stálo: *Neslušné chování klientů nebude tolerováno*.

Vždycky jsem si říkala, proč tu ten nápis vlastně mají. No, teď už to vím. Navztekaně jsem vstala.

„Fajn, v tom případě z tohoto šeku nedostanete ani penici,“ zamávala jsem jí před očima svými dnešními tantiémami, roztrhala šek a kousky nechala spadnout na stůl. Na místě jsem se otočila a odešla se srdcem bijícím snad tisíc úderů za minutu.

Takže jsem kvůli hloupému gestu přišla o celé penále za jeden den. Ihned jsem toho zalitovala.

Doma jsem se natáhla na svůj limetkový gauč a zděšeně si uvědomila, že budu zřejmě muset zavolat matce a požádat ji o pomoc. Má matka žije v Itálii, ve městě jménem Loano. Jelikož umí vycítit i po telefonu, že se někdo válí, radši jsem se k hovoru posadila k psacímu stolu, abych zněla více „napřímeně“ a taky abych si vychutnala krásný výhled ze svého bytu, který už mým pravděpodobně moc dlouho nebude.

„*Pronto!*“ ozvala se netrpělivým hlasem.

„Mami? To jsem já. Lana,“ dodala jsem pro jistotu.

„To je ale překvapení,“ pronesla.

Dřív bývala učitelkou, pak nějakou dobu ředitelkou školy a po rozvodu odešla do předčasného důchodu a odjela na italskou Riviéru, aby mohla učit a vychovávat dost možná úplně všechny Italy. Díky ní jsem získala schopnost vycítit učitelku na míle daleko. Je to úplně jednoduché, v jednom kuse někoho poučuje.

Zhluboka jsem se nadechla a ucítila, jak mne znovu polívá horko z hanby nad vlastním neúspěchem. „Mami, musím ti něco říct. Včera odmítnuli můj nový román.“

„*Odmítnuli?* Chceš snad říct ‚odmítli‘, ne?“

Už chápete?

Ted', když se jí podařilo odvrátit gramatickou katastrofu, tiše čekala, co jí chci sdělit.

„Víš, to už je ono,“ řekla jsem. „Kvůli tomuhle ti volám.“

„Ahá,“ protáhla zamyšleně. „Inu, možná přišel čas, abys zkusila uvažovat o něčem jiném.“

„Ale to já nechci,“ nechtěně jsem trochu zvýšila hlas. Jen klid. Seber se. Odkaslej si. „Nevolám kvůli tomu, abych tě žádala o radu. Volám kvůli tomu, že když už tu není Mark, nedokážu dát dohromady nájem na příští měsíc.“

Chvilí mlčela. „Takže potřebuješ půjčit peníze?“

„Ano, prosím. Jen na krátko, než dokážu vymyslet nový příběh.“

„Proč se nezkusíš zeptat v bance?“

Ze samého zoufalství jsem se neudržela a odsekla: „To už jsem zkoušela. Teď to zkusím u tebe.“

„Ach tak.“ Překvapilo mě, kolik zatrpklosti se vejde do dvou krátkých slůvek.

Když jsem byla malá, kdosi daroval mé matce knihu od Libby Purvesové s názvem *Jak nebyt dokonalou matkou*, jejichž principů se od té doby zarputile držím.

Po dlouhém mlčení hluboce vzdychla. „Nechceš sem přijet a bydlet chvíli u mě?“

Jestli chci? Nebylo to přesně to řešení, po kterém jsem toužila, ale bylo to alespoň nějaké řešení, a tak jsem po něm chňapla a snažila se neznít moc nadšeně.

„Vlastně tak trochu ano,“ řekla jsem.

„Tak trochu?“

„Co? Neřekla jsem to spisovně?“

„Dobrá, tak přijed, pokud to tak chceš.“

Není divu, že dávám před realitou přednost vymyšlení románových příběhů. „A ty chceš, abych přijela? Udělá ti to radost?“

„Jsi moje dcera,“ prohlásila, což nebyla až tak úplně odpověď na mou otázku.

Možná jsem od ní čekala až příliš. Nikdy nebyla ten typ matky, co peče koláčky a visí na svém dítěti. Pokud bych za ní měla jet, čekalo by mě něco jako nonstop soukromé vyučování. Přičemž ona sama by jistě získala pocit, že plýtvá svými učitelskými schopnostmi na zcela nevděčnou a nepoučitelnou žačku. Já a moje matka se máme velice rády, ale každá žijeme v naprosto *jiném* světě.

Došlo mi, že zřejmě myslí na totéž, co já. „A proč se nevrátíš k novinářině?“ navrhl.

„To ne! Nesnášela jsem to. Strašně nerada jsem dělala rozhovory s lidmi v zoufalých situacích. Nenáviděla jsem soudní případy, ty výrazy na tvářích rodinných příslušníků, když někdo popisoval obviněného jako ‚jedince pochybného charakteru‘. Bylo mi zle ze všech těch afér na prestižních psích přehlídkách. Fuj!“

„A přemýšlela jsi už o tom, že bys třeba zkusila učit psaní?“ ozvala se.

„Cha! Kdo neumí, učí,“ vyhrkla jsem roztrpčeně, čímž se mi povedlo urazit jedinou větou zároveň sebe i ji. Nebylo to ani pár měsíců, co jsem hrdě ignorovala nabídku stát se lektorkou v Londýnské literární společnosti, jelikož jsem měla plné ruce práce s psaním svého druhého románu. Tehdy jsem si to mohla dovolit, peněz jsem měla dost.

„Ve skutečnosti se z člověka stane mnohem lepší učitel právě tehdy, když něco *umí*,“ prohlásila moje matka, „a bez ohledu na tvé momentální neúspěchy zůstává faktem, že jsi úspěšná spisovatelka. Tak toho využij.“

„Ta- tak jo.“ Na učení jsem nikdy ani nepomyslela, protože nerada říkám lidem, co mají dělat, ale nechtěla jsem matce odporovat, protože mě právě sama od sebe nazvala úspěšnou spisovatelkou – to bylo vůbec poprvé, co v tomto ohledu jakkoliv uznala mé kvality. A to mě vážně potěšilo. „Díky, zkusím se nad tím zamyslet.“

„Skvěle!“

A než jsem stačila něco dodat, zavěsila.

Vždycky na to zapomínám. Když usoudí, že není co dodat, zkrátka zavěsí. Svým způsobem je to pohodlné, protože přeskočíte všechny ty zdvořilostní fráze typu *ráda jsem tě slyšela, brzy si zavoláme, jasně, přeju hezký den, posílám pusu* atd., ale pokaždé mě tím znovu překvapí.

Stála jsem u okna a zkoušela si představit, že si opravdu najdu práci.

Je to jen kvůli penězům, ujišťovala jsem se v duchu. Pořád přece budu mít spoustu volného času.

Najít si práci. Už jen při tom pomýšlení mě zabolelo u srdce. Rozplývající se sny bývalé spisovatelky, která se tváří jako hrdinka – *to nic, je to jen dočasné, píšu novou knihu, už brzy vyjde...* Představovala jsem si, jak s tou lží vydržím nějakých pár let, a pak se lidé pomalu ale jistě přestanou ptát, jak mi jde práce na nové knize.

Přišel čas čelit tvrdé realitě, a tak jsem se rozhodla začít tím, že aktualizuju svůj životopis. Bohužel mi chyběla většina hojně žádaných dovedností, jako například praxe v pohostinství, ale nezapomněla jsem zmínit, že jsem ochotná se rychle všechno naučit.

Jakmile jsem byla hotová se životopisem, zavolal mi zcela neočekávaně otec, aby mi oznámil, jak dopadl při minulém zápase jeho oblíbený fotbalový tým Chelsea. Ve skutečnosti mě fotbal moc nezajímá a Chelsea fandím jen proto, že jim fandí on, ale když jsme ještě bydleli ve Fulhamu, brával mě na zápasy a já dodnes při těch vzpomínkách cítím závan nostalgie. A vzhledem k tomu, že jsme spolu nemluvili často, a i když jsme si náhodou zavolali, zásadně jsme se vyhýbali tématům jako jeho přítelkyně Jo-Ann a moje matka, naše konverzace o fotbalu mě vlastně bavily.

Během hovoru mi dost subjektivně popsal zápas a poté, co příkře odsoudil neschopnost manažera klubu a já se pomalu připravovala na loučení, řekl: „Volala tvoje matka.“ Ztišil hlas. „Má o tebe starost. Moc mě mrzí, že ti odmítli ten nový román.“

„Aha.“ Cítila jsem se částečně dojatá jeho starostlivostí a překvapená, že moji rodiče spolu vůbec komunikují od chvíle, kdy vyšlo najevo, že Jo-Ann čeká ve svých pětáctyřiceti s tátou dítě. „To nevádí,“ řekla jsem. „Možná je to tak lepší. Ještě bych skončila jako Gwyneth Paltrowová, vychloubala se

v jedné knize před celým světem svým dokonalým milostným životem a pak v druhém díle přišla o svého přítele. Stala bych se takovou tou ženskou, co obráží literární večírky a lidé si o ní potají šeptají – *víte, její první román byl vážně úžasný, ale pak dostala kopačky a už nikdy nenapsala nic pořádného.*“ Cítila jsem v očích slzy. Sebelítost je příjemná věc, ale jednomu je hned do breku.

„Tak se mi líbíš,“ zasmál se otec. „Jsem rád, že to bereš pozitivně. Víš co, drahoušku, než se trochu vzpamatuješ, klidně můžeš bydlet u nás.“

Zaradovala jsem se. „Vážně?“

„No jistě. Vydrž chvíli,“ dodal rychle. Zakryl rukou sluchátko, ale i tak jsem z pozadí slyšela podrážděný a uražený hlas Jo-Ann: „No dovol... vážně... o tom taky nerozhoduju?“ a pak důrazný, ale ještě tlumenější hlas otce: „Moje dcera... krize... to nejmenší, co můžeme...“ Copak ještě neslyšel o tlačitku ztlumení hovoru?

Ve skutečnosti jsem si nedovedla představit, že bych se mohla k tátovi a Jo-Ann nastěhovat. Ne že bych proti ní něco měla, touhle dobou už se určitě přenesli přes počáteční fázi svého vztahu plnou neustálého dotýkání, ale Jo-Ann nechodila do práce, takže bych u nich těžko měla klid na psaní.

Už jsem skoro chtěla zavěsit, když si otec opět přiložil sluchátko k uchu. Po hádce se svou přítelkyní byl poněkud udýchaný. „Omlouvám se.“

„To nic. Stejně díky za nabídku, tati,“ řekla jsem rychle, „myslím, že to zvládnou sama.“

„Tak fajn... jsi skvělá!“ Očividně se mu ulevilo, jako by právě přišel domů a skopnul si z nohou pracovní boty. No jasné, Jo-Ann. Uměla být pěkně ostrá. „Další zápas je v neděli, na domácím hřišti Tottenham Hotspurs. Pak se ti ozvu.“

Vstala jsem od stolu. Měla jsem pocit, že jsem ohluchla na levé ucho.

Rychle jsem zkontrolovala e-maily a našla ten od Carol Burrowsové z Londýnské literární společnosti, která pořádá workshopy pro začínající spisovatele. Ten, ve kterém mi nabízel práci.

Načukala jsem odpověď obsahující větu o tom, že její štědrá nabídka už zvažuji několik měsíců, ale teprve nyní mám dostatečné množství volného času na to, abych jí nabízenou pozici přijala a učinila tak něco pro komunitu nadějných literárních talentů. (Schopnost sešroubovat dohromady něco takového je jednou z výhod povolání spisovatele.)

O deset minut později mi Carol Burrowsová zavolala a navrhl, že bychom se mohly sejít na obědě, přičemž omluvně dodala, že budeme muset vzít zavděk školní jídelnou – což byla dobrá zpráva, protože pokud bych za sebe nakonec musela zaplatit, nic lepšího než školní jídelnu bych si stejně nemohla dovolit.

Budova Londýnské literární společnosti stála až na Euston Road, takže jsem se rychle osprchovala, oblékla si červené šaty, popadla jeden výtisk *Bláznivé lásky* jako výraz díků (nic jiného jsem jí ani nabídnout nemohla), došla jsem pěšky ke stanici Kentish Town a metrem dojela na Euston.

Carol Burrowsová na mě čekala u zábradlí před parkovištěm. Měla na sobě krátké zelené šaty s potiskem a koženou bundu do pasu. Mohlo jí být tak kolem padesátky. Kudrnaté vlasy měla ostríhané na krátko a působila velmi žensky, důstojně a vzdělaně, trochu jako členka slavné Bloomsbury Group. Podala mi visačku pro návštěvníky, kterou jsem si poslušně zavěsila kolem krku, a pak jsme šly rovnou do jídelny. Carol si dala burrito s hranolkami a čaj, já rybu s hranolkami a dietní kolu, a zatímco za nás obě platila, ochotně jsem odnesla oba naše tácy k jednomu ze stolů.

„Pozice učitele kreativního psaní na plný úvazek už je bohužel obsazená,“ řekla, když se na židli přišupovala blíž ke stolu.

„Jak to? Vždyť jsme spolu mluvily před malou chvilkou.“

„Ne, k tomu došlo už dřív.“

Už jsem se téměř rozhodla, že Carol si rozhodně výtisk mojí knihy nezaslouží, ale vtom dodala: „V současnosti hledáme někoho, kdo by vedl večerní kurz. Je určen autorům, kteří by rádi viděli svá díla publikována.“

„Hmm.“ Otevřela jsem plechovku s kolou. Ššššš!

Carol se usmála a úpravně rozkrájela jeden ze svých hranolků na tři kousky. Pohlédla mi do očí. „Všichni tu u nás máme pocit, že kdybyste se stala součástí týmu, určitě by nás to skvěle nakoplo.“

Nakoplo? No jistě. Hned jsem měla lepší pocit. „A jaký by byl můj...“ pokusila jsem se znít profesionálně jako ona, „...plat?“

Když mi sdělila částku, neznělo to úplně špatně, než dodala: „To by bylo za plný úvazek. Vy byste dostala poměrnou částku podle odučených hodin.“

Bylo jasné, že se musím vzdát svého bytu a najít si něco levnějšího. Znovu se mi udělalo nevolno. Ale alespoň jsem měla jistotu příjmu, uvažovala jsem v duchu, zatímco jsem si z plastové lahve mačkala na talíř kečup. Vždyť to nebyl úplně krok stranou. Ta práce se přece jen týkala psaní a kreativity. Bylo dokonce možné, že mě mí noví studenti dokážou nějak inspirovat pro vlastní tvorbu.

Čtenáři mívají občas dojem, že používat v románech skutečné události je vlastně podvádění a že celá kniha by měla tak nějak vytrysknout z jakéhosi záhadného vnitřního zdroje autorovy fantazie. Pravda je ovšem taková, že všechny příběhy vycházejí z reality. Vezměte si například Hemingwaye. Skočil do života rovnýma nohama. Oženil se velmi mladý, byl ve válce, znovu se oženil, urazil své přátele, a to vše mu dalo tolik materiálu, že mohl v klidu psát celá léta. Samozřejmě, že jakmile jeho přátelé poznali v jeho románech sami sebe, přestali

se s ním stýkat, všechna jeho manželství skončila nezdarem a nakonec se zastřelil, ale o to nejde. Jde o to, že získal, po čem toužil, a to byla sláva.

Takže možná, že i já získám od svých studentů pár nápadů. Nemyslete, to není žádný plagiát. Plagiát je „umělecké nebo vědecké dílo, jež někdo jiný než skutečný autor neprávem vydává za své“, tedy alespoň podle Wikipedie. Já bych svůj zdroj samozřejmě poctivě uvedla, protože bych nerada, aby mě některý student z plagiátorství obvinil, což by byl dost smutný paradox.

„Součástí vaší práce bude také nějaká administrativa, hlavně vypracování průběžného a závěrečného hodnocení,“ prohlásila Carol a mávla svýma něžnýma ručkama ve vzduchu: „Ale nejde o nic náročného.“

„S tím počítám,“ zalhala jsem. Hodnocení je o něco modernější název pro vysvědčení. „Tu práci беру.“

Zbytek oběda se mě pak vyptávala na můj názor na knihy, které jsem nečetla. O některých z nich jsem dokonce ani nikdy neslyšela. Zdatně jsem blafovala, házela květnatými adjektivy a o jedné ze zmíněných knih jsem dokonce prohlásila, že je dost „upovídaná“, s čímž Carol k mému velkému překvapení souhlasila.

Když jsme dojedly, doprovodila mě do své kanceláře, vyfotografovala si mě, vyrobila mi vlastní zaměstnaneckou visáčku, ukázala mi, kde jsou únikové východy a knihovna, což byla prý její povinnost, a když jsme se pak loučily, cítila jsem se mnohem lépe.

Právě jsem snědla teplý oběd a našla si práci. Blýská se na lepší časy.

KAPITOLA PÁTÁ

Autorský blok

Můj osobní život přímo překypoval traumaty a krizemi všeho druhu – neúspěchem, strádáním a deziluzí, jež tvoří ingredience každého slušného románu –, ale přesto se mi nepodařilo přijít s nápadem na pořádný příběh. Bylo mi jasné proč. Chyběla ještě jedna zásadní přísada, a to – nuda.

Nuda dokáže stimulovat představivost jako nic jiného. Lidská mysl nesnese prázdnotu, protože jí připomíná vlastní smrtelnost. Samozřejmě že se ráda prázdnoty zbaví tak, že se rozhodne věnovat naprostým nesmyslům, jak jsem si uvědomila jednoho krásného dne, když jsem se objednala do lázní v centru Londýna na terapii v depriváční nádrži.

Chtěla jsem tam najít svou múzu.

Jedna z mých oblíbených spisovatelek, Trisha Ashleyová, má vlastní múzu. Prý je nafoukaná, náladová a obléká se do kůže. Trisha jí říká Lucifer. Řekla jsem si, že bych nějakou takovou múzu taky ráda měla.

V lázních jsem uprostřed úhledně srolovaných ručníků mírně omámená vůní všudypřítomných růžových plátků a vonných tyčinek pečlivě naslouchala instrukcím od dívky v bílé uniformě s jmenovkou Michaela. Depriváční nádrž je vlastně

taková velká skříň plná vody. Do ní vás strčí, pomalu zhasnou světlo, postupně ztiší hudbu, až nastane ticho a vy se ponoříte do stavu údajně překypujícího pestrými zrakovými a sluchovými halucinacemi, do stavu, kdy se mají rodit ty nejlepší nápady. Účinky mohou trvat až dva týdny, pak je třeba objednat se znovu.

Michaela mi přidržela dvířka od nádrže, já vlezla dovnitř a ona ještě na rozloučenou řekla, že přijde přesně v pět čtyřicet pět.

Bylo to nejdelších čtyřicet minut v mém životě.

Jakmile utichla hudba a zhaslo světlo, úplně jsem ztratila pojem o prostoru a měla pocit, jako bych se vznášela uprostřed temného oceánu. Plného žraloků. Neměla jsem žádné zrakové nebo sluchové halucinace, jen pocit, že tam někde pode mnou plují obří tvorové a číhají na mě. Krouží kolem. Snaží se zjistit, co jsem zač. Potřebovala jsem se ujistit, že stěny kolem mě nikam nezmizely, tak jsem zvedla ruce, abych se jich dotkla, a vychrstla jsem si do očí slanou vodu. Hrozně to pálilo. Silou vůle jsem se snažila přimět ke klidu a relaxaci, ale pak jsem zhluboka vydechla, moje tělo ztratilo vztlak, já se ponořila hloub a voda mi natekla do uší. Napadlo mě, jestli je možné, aby se člověk utopil jen proto, že má v uších moc vody a neudrží tak hlavu nad hladinou?

Oči mě strašně pálily a napadlo mě, že jsem tu určitě mnohem déle než slibovaných čtyřicet minut. Voda začínala být studená. Všude bylo ticho. V duchu jsem si představila, jak Michaela, která na mě určitě zapomněla, odkládá svou bílou uniformu do skříňky v šatně a vesele odchází domů, zatímco já zůstávám uvězněná v téhle nesnesitelně tiché temnotě. Možná, že si na mě vzpomene, teprve až se bude prodírat davem k metru. A co když má dneska rande? No jasně, určitě má dneska rande. Právě proto na mě zapomněla. A jestli to půjde dobře, tak si možná vzpomene ráno, až přijde zase do práce

a najde mě v nádrži, podchlazenou a napůl sežranou od žraloků.

Na stupnici od jedné do deseti se míra mé paniky pohybovala někde kolem pětky. Klekla jsem si a pokusila se na dvířkách zevnitř nahmatat kliku. Na místě, kde bych ji čekala, žádná nebyla, a tak jsem pečlivě prohmatala celou plochu dvířek. Nikde ani náznak kliky. Panika stoupla na sedmičku. A proč by ji sem vlastně dávali? Vždyť venku má být Michaela. Slíbila, že mě pustí ven.

Najednou se mi úplně změnila perspektiva. Přestala jsem se cítit jako drobná kořist v nekonečném oceánu. Byla jsem normální dospělá žena zamčená v nádrži plné vody. Přepadla mě klaustrofobie.

„Pomoc!“ vykřikla jsem a zvuk vlastního hlasu mě ohlušil.

„Pomoc!“

V další vteřině se dvířka otevřely a mě oslepila záře.

„Jste v pořádku?“ zeptala se starostlivě Michaela.

„Vrátila jste se,“ vyhrkla jsem a drápala se ven.

„Zbývá vám ještě třicet minut,“ oznámila mi.

Rychlým pohledem na nástěnné hodiny jsem se přesvědčila, že nelže. Ovšem zpátky dovnitř by mě nedostali za nic na světě. Od té doby už žádnou múzu nehledám.

Následně jsem se s veškerou vervou vrhla do uklízení bytu, především z finančních důvodů – potřebovala jsem, aby mi při stěhování majitel vrátil kauci. Když jsme se sem s Markem nastěhovali, pečlivě jsme vyfotografovali každíčkou rýhu, všechny okopané rohy na lištách, každou prasklinu na dlaždičkách. Majitelé totiž proti nájemníkům použijí cokoli, jen aby jim nemuseli vracet kauci.

Člověk, který není spisovatel, tvůrčí sílu nudy nikdy nedokáže plně docenit. Váš přítel si při pohledu na vás, jak si tam tak pěkně dřepíte s nohama na stole a zíráte z okna, většinou pomyslí, že jste se rozhodla prolenošit celý den, a bezelstně se

zeptá, co bude k obědu. Odseknete, že nemáte do vaření nejmenší chuť, protože právě píšete. Váš přítel vcelku logicky podotkne, že nepíšete, ale sedíte a neděláte nic. Jste tedy nucena mu vysvětlit, že jste právě uprostřed tvůrčího procesu, který probíhá nikoliv na papíře, ale *tady*, ukážete si na hlavu, a na to vám on odpoví, ať tedy vy i váš tvůrčí proces vstanete a jdete s ním k nejbližšímu McDonaldu, protože on umírá hladu.

Po takové konverzaci většinou zjistíte, že jste naprosto ztratili soustředění.

Ale zpět do reality. Během úklidu jsem také zrušila svůj telefonní paušál, zaběhla do Camdenu a koupila si tam levný dobíjecí telefon. Nad šálkem kávy, mimochodem koupené v McDonaldu, jsem pak esemeskou poslala své nové číslo Kitty, svým rodičům a Carol Burrowsové. Pak jsem šla zpátky domů, sedla si ke stolu a snažila se vymyslet nějaké poutavé postavy do své knihy. Postavy jsou totiž mnohem důležitější než samotná zápleтка. Když dočtete knihu, která se vám vážně líbila, tak to rozhodně není zápleтка, po čem se vám stýská. Nikdo nikdy neříká, že se mu v románu líbil příběh a přál by si, aby ještě pokračoval. Ne, to s postavami se čtenářům chce ještě zůstat o chvilku déle. Jde o ten pocit, když zaklapnete dočtenou knihu a víte, že už se s nimi nikdy nesetkáte, že jste sami a oni zmizeli někde v dálce. Tenhle pocit obohacuje čtenáře a nutí ho hledat další knihu, se kterou prožije něco podobného.

Jenže mě žádné zajímavé postavy nenapadaly. Zato jsem si začala říkat, jestli náhodou netrpím autorským blokem. Herman Melville ho prý měl, když dokončil *Bílou velrybu*. Hemingway se ho údajně bál po celý svůj život a F. Scott Fitzgerald jím trpěl každou chvíli. Co když jsem zkrátka autorka jediné knihy, podobně jako Margaret Mitchellová, kterou po vydání *Jihu proti Severu* přejelo na ulici auto, takže nedostala šanci napsat pokračování?

Problém se spisovatelskou dráhou spočívá v tom, že jediný způsob, jak být spisovatelem, je psát. Možná si řeknete, že je to očividné, ale na světě existuje mnoho lidí, kteří touží stát se spisovateli, ale psaní se vůbec nevěnují. Navštěvují nejružnější motivační kurzy a kreativní pobyty pro spisovatele na Krétě či v dřevěných srubech v hrabství Dorset, kam si nechávají dovážet jídlo z restaurací, zatímco čekají na záblesk inspirace. Chodí na diskuze v knižním klubu BBC, pokládají renomovaným autorům poutavé otázky, dělají si poznámky a o pár týdnů později poslouchají vysílání pořadu. Jezdí na dovolenou kvůli řešerši a obecně se velmi dobře baví, aniž by napsali alespoň jedinou kratičkou povídku. Víím, o čem mluvím, protože poslední dobou se k takovým lidem sama počítám.

Celý večer jsem strávila ve společnosti mírné deprese a internetu, kde jsem procházela nabídky sdíleného bydlení. Mohla bych si dovolit bydlet v Barceloně nebo v Malaze (ale to dojíždění by mě zničilo). Mohla bych se dělit o sociální zařízení se dvěma vegetariánkami a jedním mlokem v bytě v Ealingu. Mohla bych se střídat o postel se dvěma studentkami v Bethal Green, tedy pokud by mi nevadilo, že bych musela spát ve dne a v noci někam zmizet.

A pak jsem narazila na stránky s názvem Sdílené bydlení se seniory.

Šlo o to, že bych mohla bydlet skoro zadarmo se starším člověkem a na oplátku bych mu přibližně osm hodin týdně dělala společnost a tak nějak průběžně pomáhala s „lehčími domácími pracemi“, které jsem beztak zvyklá dělat. Webové stránky působily příjemně – spousta obrázků se zdobenou keramikou, koláčky a usměvavými seniory. Jako by se člověk stěhoval k babičce. Mohla bych jim napovídat při luštění křížovky.

Nařukala jsem do přihlašovacího formuláře své nacionále. Do kolonky pro reference jsem napsala Kitty a Antheu, které